

Grad, end det hidtil har været Tilfældet — gaa i en saadan Retning, som vi nu have set i det høje Landstings Affattelse af Loven — saa finder jeg, at der dert er vist en saadan stor Smødefommen mod de Duster, som her fra Folketingets Side ere fremkomne om Støtte for denne Art af Undervisning, at Folketinget maa sætte mere Pris paa dette end paa at faa de Forandringer i Universitetets Organisation, som man tidligere har sat som Betingelse for at kunne gaa ind paa Forandringer i Universitetslønningerne. Smid- lertid kunde mine politiske Venner og jeg ikke gaa med til, at man ved Universitets- Loven gif videre i den Retning, man ved Universitetet hidtil er gaaet, nemlig i Retning af flere faste Professorater, og vi have derfor ogsaa stillet os saaledes, at Flertallet, det vil sige det Mindretal, hvor- til jeg hører, og et andet Mindretal, som subsidiært har kunnet slutte sig til os, ikke har villet forøge de faste Professorers An- tal fra 49 til 57, som det er foreslaaet, men ere bleve staaende ved den bestaaende Til- stand, og saaledes, at der i Fremtiden vil kunne indføres Eksamenkommissioner. Der har jo hidtil været en Bestemmelse om, at Eksamenkommissioner kunde indføres ved det teologiske og juridiske Fakultet, og vil altsaa en Gang i Tiden den Erkendelse trænge igennem, at dette vil være gavnligt, vil det kunne ste med denne Ordning. Der- næst vil Folketinget ogsaa staa frit over for Antallet af de faste Professorer. Hvis der skulde komme det Tilfælde, at der var enkelte Videnskabsfag, som absolut nødvendigt maatte have faste Professorater, kan man selvfølgelig gaa ind derpaa. Men jeg tror, at man snarere fra Folketingets Side vil gaa den Vej, som man saa ofte er gaaet, og som jeg antager er en fuldt forstandig og forsvarelig Vej, navnlig naar man ser paa Videnskabens Løb, nemlig den Vej, at man, naar der fremstaar dygtige Videnskabs- mænd, som man ønsker at knytte til Univer- sitetet, da ikke laver ny faste Professorater, men knytter disse enkelte Videnskabsmænd dertil for deres Livstid. Vi staa da i et- hvert givet Tilfælde frit over for det Spørgs- maal, om vi skulle besætte Pladsen i et saadant Fag. — Mig forekommer det, at Folketinget her har naaet en saa væsentlig Indrømmelse, at vi ogsaa kunne gaa med til at forbedre Lønningerne noget ved Universitetet. Men der hade vi heller ikke kunnet gaa med til en saadan Forbedring, som Universitetet selv har anset for nødvendig, og som Ministeriet har foreslaaet. Det Forslag, som foreligger, gaar jo ud paa for 6 Professorers Bed- kommende at forøge deres Løn med 1,800

Kr., for de flestes Bedkommende at forøge den med 1,200 Kr. og for nogle enkelte, 6—7, at forøge den med 800 Kr. Det Mindretal, jeg repræsenterer, og som et andet Mindretal har sluttet sig til, har ikke kunnet gaa ind paa disse Lønninger. Vi have erkendt, at de yngre Professorer, særlig i den første Del af deres Professortid, i de første 10—15 Aar, ere vanskeligt stillede, naar de kun have en Løn af 3,200 Kr., der stiger med 600 Kr. hvert femte Aar. Vi erkende, at de i disse Aar, hvor de helt skulde give sig hen til deres Videnskab, gennemløbe den for Alvor, ud- arbejde Lærebøger i deres Fag, og hvor de tillige ere i en saadan Alder, at de som Regel stifte Familie, vanskeligt ville kunne klare sig, naar de tillige skulde købe Bøger og overhovedet føre det Liv, som passer for deres hele Stilling, med den Løn, de nu have, og vi ere derfor gaaede ind paa at give dem en Forøgelse af 400 Kr. aarlig, saaledes at vi i det hele taget ere gaaede ind paa at forøge Professorernes Løn med 400 Kr. undtagen for det ældste Alderstrins Bed- kommende. De naa nemlig nu til 6000 Kr., og det forekommer os, at der ikke er nogen Grund til at gaa videre. Jeg skal forklare det lidt nærmere. Vi have endda været noget i Tvivl, om man for de midaldrende Professorer ikke burde gøre Stigningen noget mindre, end den nu vil blive. Der er nemlig den Omstændighed ved Universitetet, at Professorerne foruden den Løn, de have i Penge, have adskillige Emolumenter af ikke liden Betydning. Det er saaledes, at nu fra den 1ste April vil der blandt de 49 Pro- fessorer ved Universitetet være 30, der have Huslejogodtgørelse eller Embedsholig. Hus- lejogodtgørelsen er for de flestes Bedkommende 1,200 Kr., for en enkelt kun 800, og det er jo et meget betydeligt Tillæg til den Løn, de i Forvejen have. Desuden er der en Del andre Emolumenter som følge med Professor- stillingen, Honorarer for særskilte Arbejder, nogle Fakultetsportler o. s. v. De fleste af disse Tillæg tillægger jeg ikke stor Betydning, men enkelte af dem ere dog af ret stort Om- faang. Følgen heraf er, at de ældre Pro- fessorer i Virkeligheden efter Flertallets For- mering ere meget vel stillede, at de, som altsaa formelt staa paa en Løn af 6000 Kr., i Virkeligheden med Huslejogodtgørelsen have 7,200 og som Regel desuden nogle hundrede i enkelte Tilfælde tusinde Kr. Tillæg. Skønt vi altsaa være betænkelige ved at foreslaa den samme Forhøjelse for de midaldrende som for de øvrige Professorer, gjorde vi det dog, idet vi maatte erkende, at der var noget i den Betragtning, at i de Aaringer, da Børnene ere ved at blive voksne og altsaa